

Signes d'identitat

JOAQUIM SALA-SANAHUJA

Tot i que érem quasi-bé a finals de novembre, a la plaça del Beaubourg, a París, i llúia un sol de mitja tarda que encara escalfava. L'esplanada, moments abans quasi deserta, s'anava omplint de mics en mics de gent de tots moments

del moment, i allà baix, un xicot molt jove feia "bic" amb molta gràcia, tot fent la competència al Marcel Marceau. -Globus. Globus, qui me'n compra un? Prop nosaltres, un vailet bru, llarg i

soterrani
aviat la
ment ho
fúria, u
aquell qu
- Eil ciut
bourg! e
i mireu
despinta
del nostr
ací dins
sembla!!
ché aux
desferra
Així anc
dels anti
Ponpidou
ne". que
plaça de
quatre
d'activa
més viu
Antoni T
amb aqu
rialla, q
jugar am
"Can Cu
recordav
torets".
Feia tem
mirava d
canvi qu
deu anys
bellugad
NI TAU
dolcesa u
en el gest
pensés a

"... viste que ese cuento está dedicado a Sheridan Le Fanu, que creó tantos ambientes extraños, tantas casas donde después transcurren episodios en los que interviene lo sobrenatural, los vampiros, una serie de elementos de su época. Pero en primer lugar está dedicado a Antoni Taulé. Antoni Taulé es un joven pintor catalán que vive en París y que una vez me mostró sus cuadros. Me sorprendieron mucho. En la mayoría de ellos el tema es habitaciones dentro de una casa, dentro de una casa que de inmediato te da la sensación de estar vacía. En la habitación que se muestra hay una silla, o una mesa, a lo sumo dos mesas y una silla. Y cuando hay personajes, están casi siempre a una cierta distancia, de pie en la puerta, de espaldas. Todo lo cual da, evidentemente, un clima a la vez irreal y profundamente real. Es una especie de incitación a pensar que cada uno de esos cuadros es un instante de algo que todavía no ha sucedido o que puede suceder en cualquier momento".

I més enllà, Cortázar prossegueix:

"Taulé me había mostrado sus cuadros para pedirme que le hiciera un prólogo para una exposición. Yo no hago nunca prólogos para pintores, sino que escribo textos paralelos. Cuando empecé a mirar de nuevo los cuadros —él me había dado reproducciones— los tuve ahí, delante mío, durante muchos días. Y de golpe surgió la idea de que todas esas habitaciones podían corresponder a un pequeño museo de provincia donde alguien hacía una exposición"¹.

Taulé en una entrevista de Teresa Soler publicada a *Quadern* (1979).

Antoni Taulé i Pujol va néixer a Sabadell, al carrer de Ferran Casablanca número 14, el 25 d'agost de 1945. Estudia al col·legi Valldemia (Mataró) i als Escolapis, i finalment a Barcelona, on cursa estudis d'arquitecte tècnic. A partir de 1965 exposa pintura a Barcelona, a Sabadell i a Sitges, i practica l'art públic en diverses *performances*, entre les quals cal destacar *Cerimonial Roig Negre*, a l'Acadèmia de Belles Arts (1970). Aquell mateix any s'instal·la a Formentera, on dirigeix una obra important, després d'haver participat en la construcció de la nova Universitat Autònoma de Barcelona. És a Formentera, també, que coneix la seva futura mullar, Laetitia Ney d'Elchingen, amb la qual ha conviscut durant trenta-quatre anys. Dos fills: Djamilia i Tigrane. El 1975, havent abandonat definitivament l'arquitectura, exposa a París, a la galeria Mathias Fels, amb un gran ressò de crítica. Quadres grans en què destaquen uns espais profunds, escenogràfics, marcats per la presència d'una nena. A partir d'aquell moment, la seva carrera a la capital francesa i arreu del món és fulgurant: exposicions, conferències. En la seva obra pictòrica es poden distingir diverses etapes que tenen en comú, però, la representació de grans espais, naturals o arquitectònics, transformats per la presència (o l'absència) inquietant d'un personatge o d'un objecte. Julio Cortázar, en una entrevista, a propòsit d'una de les seves narracions, es referia a l'obra de Taulé en aquests termes:

L'etapa de les coves, que comença el 1986, inaugura també una interrogació quasi filosòfica de la llum. La transgressió pictòrica dels conceptes d'interior i exterior és una preocupació molt característica en tota la seva obra posterior. Cal esmentar igualment els paisatges utòpics dels anys 90 i fins avui, en què destaquen les arquitectures metafísiques, enclavades en paisatges que semblen infinits. També ha adquirit un gran prestigi en el món de l'escenografia teatral, en què ha treballat amb Rudolf Nureyev, Georges Lavaudant, Ariel García Valdés, Josep Maria Flotats, Juanjo Puigcorber, Sami Frey, Glenn Close, Sergi Belbel, Javier Tomeo, Jean-Claude Carrière, Rosa Novell, Nathalie Sarraute, Mario Gas, Jean-Claude Auvray, etc. Les cases on ha habitat, a Sabadell, han participat sovint en la dramatització de l'espai que celebren els seus quadres.

¹ Julio Cortázar i Omar Prego Gade. *La fascinación de las palabras*. Buenos Aires. Alfaguara, 1997.

Joaquim Sala-Sanahuja (Sabadell, 1953) és escriptor i traductor. Aquest text és un fragment del llibre *Taulé-filiacions* (2005).